एते वै पान्ति वर्षन्ति भान्ति वान्ति सृजन्ति च । एते विनायकाः श्रेष्ठा दक्षाः शान्ता जितेन्द्रियाः । १२८
नराणामशुभं सर्व्वं व्यपोहन्ति प्रकीर्त्तिताः । साक्षिभूता महात्मानः पापस्य सुकृतस्य च ।
एतान् वै कल्यमुत्थाय कीर्त्तयन् शुभमश्नुते । नाग्निचौरभयं तस्य न मार्गप्रतिरोधनं ।
एतान् कीर्त्तयतां नित्यं दुःस्वप्नो नश्यते नृणां । मुच्यते सर्व्वपापेभ्यः स्वस्तिमांश्च गृहं व्रजेत् ।
दीक्षाकालेषु सर्व्वेषु यः पठेन्नियतो द्विजः । न्यायवानात्मनिरतः शान्तो दान्तोऽनसूयकः ।
रोगार्त्तो व्याधियुक्तो वा पठन् पापात् प्रमुच्यते । वास्तुमध्ये तु पठतः कुलस्वस्त्ययनं भवेत् । १३०
क्षेत्रमध्ये तु पठतः सर्व्वशस्यं प्ररोहति । गच्छतः क्षेममध्वानं ग्रामान्तरगतः पठन् ।
आत्मनश्च सुतानाञ्च दाराणाञ्च धनस्य च । बीजानामोषधीनाञ्च रक्षामेतां प्रयोजयेत् ।
एतान् संग्रामकाले तु जपतः क्षत्रियस्य ह । गच्छन्ति रिपवो नाशं क्षेमञ्च परिवर्त्तते ।
एतान् दैवे च पित्र्ये च पठतः पुरुषस्य हि । भुञ्जते पितरो हव्यं कव्यञ्च त्रिदिवौकसः ।
न व्याधिश्वापदभयं न द्विपान्न च तस्करात् । कश्मलं लघुतां याति पाप्मना च प्रमुच्यते । १३५
यानपात्रे च याने च प्रवासे राजवेश्मनि । परां सिद्धिमवाप्नोति सावित्रीं ह्युत्तमां पठन् ।
नाग्निर्दहति काष्ठानि सावित्री यत्र पठ्यते । न तत्र बालो म्रियते न च तिष्ठन्ति पन्नगाः ।
न च राजभयं तेषां न पिशाचान्न राक्षसात् । नाग्न्यम्बुपतनाद्व्यालाद्भयं तस्योपजायते ।
चतुर्णामपि वर्णानामाश्रमस्य विशेषतः । करोति सततं शान्तिं सावित्रीमुत्तमां पठन् ।
न तेषां विद्यते दुःखं गच्छन्ति परमां गतिं । ये गृह्णन्ति महद्ब्रह्म सावित्रीगुणकीर्त्तनं । १४०
गवां मध्ये तु पठतो गावोऽस्य बहुवत्सलाः । प्रस्थाने वा प्रवासे वा सर्व्वावस्थां गतः पठेत् ।
जपतां जुह्वताञ्चैव नित्यञ्च प्रयतात्मनां । ऋषीणां परमं जप्यं गुह्यमेतन्नराधिप ।
याथातथ्येन सिद्धस्य इतिहासं पुरातनं । पराशरमतं दिव्यं शक्राय कथितं पुरा ।
तदेतत्ते समाख्यातं तथ्यं ब्रह्म सनातनं । हृदयं सर्व्वभूतानां श्रुतिरेषा सनातनी ।
सोमादित्यान्वयाः सर्व्वे राघवाः कुरवस्तथा । पठन्ति शुचयो नित्यं सावित्रीं परमां गतिं । १४५
अभ्यासे नित्यं देवानां सप्तर्षीणां ध्रुवस्य च । मोचणं सर्व्वकृच्छ्राणां मोचयत्यशुभात् सदा ।
वृद्धैः काश्यपगोतमप्रभृतिभिर्भृग्वङ्गिरोव्यादिभिः शक्रागस्त्यबृहस्पतिप्रभृतिभिर्ब्रह्मर्षिभिः सेवितं ।
भारद्वाजमतं श्रुतीकतनयैः प्राप्तं वशिष्ठात् पुनः सावित्रीमधिगम्य शक्रवसुभिः क्षत्रा जिता दानवाः ।
यो गोशतं कनकशृङ्गमयं ददाति विप्राय वेदविदुषेऽथ बहुश्रुताय । दिव्याञ्च भारतकथां कथयेच्च नित्यं पुण्यं फलं भवति तस्य च तस्य चैव ।
धर्म्मो विवर्द्धति भृगोः परिकीर्त्तनेन वीर्य्यं विवर्द्धति वशिष्ठ नमो नतेन । संग्रामजिद्भवति चैव रघुं नमस्यन् स्यादश्विनौ च परिकीर्त्तयतो न रोगः । १५०
एषा ते कथिता राजन् सावित्रीब्रह्म शाश्वती । विचुरसि यच्चान्यत् तत्ते वक्ष्यामि भारत ।

इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिके पर्व्वणि सावित्रीव्रतकथने पञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १५० ॥